

Előfizetési árak:

Égész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 » — »
Negyedévre . 5 » — »
Egy hóra . . 1 » 70 »
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,

hová az előfizetések és a
postaszékküldésére vonatkozó
felhasználások intézendők.

Szerkesztői Iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nemadunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Hol az érdekközösség?

Pécs, 1900. január 9.

A hatvanhetes kiegyezési törvény a kereskedelmi ügyekre nézve azért ejtette el Magyarországnak ezekre vonatkozó önálló és független intézkedési jogát s lépett a vám- és kereskedelmi szövetség kötésével a gazdasági közösség útjára, „mert Magyarország és Ó Felsége többi országai között az érdekeknek kölcsönös érintkezései fontosak és számosak.” Alap gondolata tehát a szövetségnek az érdekközösség volt, a melyet úgy magyaráztak, hogy Ausztria iparának szüksége van a magyar piacra, melyen ipari készítményeit értékesíthesse és a magyar nyersteiményekre, a melyeket iparcikkéi előállítására és iparos lakosságának élelmezésére fordíthasson. Viszont Magyarország, mint mezőgazdasági államnak érdekében áll nyersteiményei számára az osztrák piacot biztosítani s ipari szükségleteit, a melyeket saját ipar hiányában hazai cikkekkal nem fődözhet, vámmentesen beszerezhető osztrák iparcikkekkal olcsón kielégíteni.

A közjogi ellenzék azonban kezdettől azt hirdette, hogy ez az állítólagos érdekközösség a hatvanhetes kiegyezésnek éppen olyan falláciája, mint a milyen volt a hadsereg és a külképviselet közösségének a pragmatika szankcióból való leszármaztatása. Mert igaz ugyan, hogy Ausztria

iparának érdeke a magyar fogyasztó piac megtartása és olcsó nyersteimények beszerezhetése, de Magyarország érdeke nem az egyoldalú mezőgazdasági termelésben való megmaradás; amint tehát Magyarország a saját iparának fejlesztését tűzi ki célul, érdeke már éles összeütközésbe kerül az iparos Ausztriával.

De mint tisztán nyersteimelő ország sem láthatja biztosítva gazdasági érdekét, mert hisz kétségtelen tapasztalati tény, hogy minden oly szövetség, a melyben iparos állam kerül együvé mezőgazdaságot űző országgal, ez utóbbi gyarmati függésbe kerül a gazdaságilag mindenkor erősebb iparos országgal szemben s a közös gazdasági politikában mindig az erősebb fél érdekei érvényesülnek s elnyomják a gyengébbet.

S a harminc éves gyakorlat az osztrák-magyar gazdasági szövetségre nézve is igazolta ezt a természetes nemzetgazdasági igazságot, annyira, hogy most már a hatvanhetes alap legkomolyabb védelmezői is kénytelenek bevallani, hogy hiu ábránd volt az a gazdasági érdekközösség, a melytől azt remélték, hogy a szövetségre lépett feleket kölcsönös méltányosságra s egymás érdekeinek támogatására fogja bírni.

Nem tagadhatják immár ők sem, hogy gazdasági szövetségünk egész tartama alatt Ausztria folyton agresszív politikát folytatott ellenünk s a helyett, hogy érdekeink

hatalmas támaszára találtunk volna benne, viszonzásul azokért az előnyökért, a melyekkel iparát dús életnedvekkel tápláltuk, folyton védekeznünk kellett ellene, mert az erősebbnek elbizakodottságával köteles tributumnak tartotta szolgálatainkat, a melyekért nem ő tartozik viszonzószolgálattal, de még mi örülhetünk, ha azokat elfogadni kegyeskedik.

Nagy fontosságúnak tartjuk ebben a tekintetben Láng Lajos nyilatkozatát, melyet a múlt héten választói előtt az Ausztriával való szövetségünkről mondott. A kormánypártnak ez a régi oszlopos tagja, volt államtitkár s a nemzetgazdaságtannak nagy tudományu tanára azt mondotta, hogy a vám- és kereskedelmi szövetség kezdetén Ausztria arra törekedett, hogy a nemzetközi vámszerződésekből az ipari vámok emeltessenek, ami természetesen azt idézte elő, hogy az osztrák ipari készítményeket a közös vámterületen is drágábban lehetett a fogyasztó közönség nyakába varrni, mintha mérsékelt ipari vámok mellett a külföldi iparcikkék is versenyre kelhettek volna vele.

A közös vámterület tehát — ugymond Láng Lajos — eddig főleg *fogyasztásunkat drágította meg*. Persze arról már hallgat, hogy ugyanakkor, mikor a magas ipari vámok révén fogyasztásunk megdrágult, viszont nyersteiményeink árai rohamosan estek, mert azok a külföldi iparos

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

A kék vér.

Irta: Nikelszky Géza.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Kállay Bandinak ugyancsak korán kellett felkelni, hogy Tunyogról, a Szamos tulsó oldaláról Matolcsón át a mezővároskába, az állomáshoz beérjen. Gyönyörű nyári reggel volt; a nagy port levette kissé az éjszakai futó-zápor, mely éppen elég volt arra, hogy a tikkadt földet felfrissítse. Esős őszzsel vagy tavasszal ugyszólván lehetetlen megtenni azt az utat, a melyet Kállay Bandi most füttyörészve megtett a bakon, az ő ismert kis futókocsiján, kedves lovait, a Fecskét meg a szürke Szedrest hajtva. Emlékszem rá, hogy valamikor fogadásból belefogott ebbe az utba olyan időben, a mikor a jó kutyát is kár volna kiengedni, de akkor ő mámoros volt és nem sokat törődött sem a lovaival, sem a kocsijával; a fogadást a jó Budai bátyánkkal bizony elvesztette, mert benne maradt a sárban nyakig, hogy összeroncsolt kocsiját másnap hat ókor húzta be a közeli tanyára. Bandinak akkor bizony pirult egy kissé az arca, de nem szégyelte kudarcát valami nagyon, mert hiszen nem szép asszonyról volt szó akkor. Hanem ha most történt volna valami baja, a föld alá bujna szégyenében, mert a szép Balajthyné

bizonyára részegséggel vádolta volna megint, hogy nem sietett ölelő karjaiba.

Igaz ugyan, hogy Kállay Bandi az éjjel nem hunyta le a szemét, csak úgy kutyafutóban; de hiszen azért színjózan ő testben lélekben, különben nem jutott volna eszébe a szökés, hogy ma még a szép asszonytól kell ebédelnie. A Balajthy Mukit, a Szabó Pistát meg a Gyene Ferkót ott hagyta a Katinkáknál elázva, mert hisz az ilyesmikben kutya a cimboraság.

Megerkezve az állomásra, dudorászva ugrott le a bakról, a gyeplőt átadta a Gyuri kocsisnak, aki még titkár, inas stb. volt egy személyben — megveregette a lovai nyakát, kiadta a rendeletet, a napi teendőt, főleg, hogy estére pontosan várja, aztán befordult az állomásra. Ott még nem volt senki. Egy teljes óra volt még az indulásig. A Gyurinak azonban odakint valami jutott az eszébe, hogy nem sietett a visszamenetellel; rágyújtott egy pipára s a bakon kezdte szemlélni a világot, közben nagyokat köpve, mintha azt a rossz világot vetette volna meg. Pedig ez csak szokása volt neki. Urának a tulajdonságát azonban bizonyára jól ismerte, mert számított bizonyos eshetőségre: hátha valahogyan lekésik mégis a vonatról vagy valami más jut az eszébe s akkor megint jó, ha ő kéznél van. Hejh, mert még ő sem tud a nagyságos ur eszejárásán eligazodni.

Épp akkor kelhetett fel a főnök, csak

amugy reggeli pongyolában fűdőzölte az ablakból Kállayt, a ki a perront méregette.

— Szervusz nagyságos ur! — Mindjárt tudtam, hogy te vagy, a lovaidd toporzékolásából ítélve. — Hát hogy, hogy? . . . Nagyon korán méltóztattál felkelni Bandikám, he! . . . Szatmárra, Szatmárra? . . .

— Kitalálad! — Nem megyek meszebb, kiáltá fel nevetve Kállay — de gyere le komám, mert az ördög sincs még itt, beszélgessünk legalább.

— Gyere te fel, egy kis itókára, jó penyigei; kóstold meg, nem rossz, csak az a baja, hogy még egy kicsit éretlen. Gyere no, mig felöltözöm, nincs itthon az asszony, szalmaözeveg vagyok. No gyere, nem megvetendő ital. Kapsz egy kis harapni valót is borra. Maradt még egy kis szárkott kalbászom is, a Balajthyné küldte.

— No, már akkor csak felmegyek hozzád. Isten ugyse nem megvetendő! . . .

Kállay Bandit mindenki szívesen látta. Valódi gentry volt, a kinek nincs soha semmi dolga, mint a szép asszonyok körül való legyeskedés, a lányos házakhoz való járás, vadászat, mulatságok, gavalléria. Inni, kártyázni, udvarolni jól tudott, — szóval a környék lányai, asszonyai bolondultak utána. Jól tudta ezt Bandi, azért mindent biztosra vett; a szép nem kapitulálását természetesnek tartotta, mert hiszen mivel foglalkozzék egy telivér gentry odahaza? . . .

államok, melyeknek terményeit a magas vámokkal kiszorítottuk az osztrák ipar javára, ezt azzal torolták meg, hogy a maguk részéről a mi nyersterményeinkre vetettek ki magas prohibítív vámkat, úgy hogy a magyar nyerstermények csaknem teljesen elvesztették külföldi piacaikat s kizárólag az osztrák piacra lettek szorítva, a mely aztán saját tetszése szerint szabályozta árait.

Ez a képe hát Láng Lajos világitásában is a közös vámterületen való gazdálkodásnak. De még vigasztalanabb az a kép, a melyet annak jövő alakulásáról vázol. Utal arra, hogy Németország fejlett ipara, a melynek versenye leginkább fenyegette az osztrák ipart a közös vámterületen, messze távol országok felé talált nagy kiviteli piacokat s így az osztrák ipar legerősebb versenytársától szabadult meg, nincs tehát már szüksége a magas vámok által való védelemre.

Most tehát az osztrákok megváltoztatták vámpolitikájukat is s a magas ipari vámok helyett a külföldi nyerstermények behozatalát iparkodnak kedvezményezni minimális agrár vámkokkal, vagyis — mint Láng Lajos mondja — arra törekszenek, hogy az ipari termelés szempontjából szükséges *nyers anyagok váma leszállítsassék* és a mi még ennél is károsabb lehet reánk nézve, egyes ipari nyerstermények, különösen a fa kivitele vámok által megnehezítettessék.

Az a kilátásunk nyílik tehát, hogy míg eddig a külföldi iparcikkek kiszorításával ipari fogyasztásunk drágult, addig ezentúl nyersterményeink jövedelme talán a termelési költségen is alól fog szállni a közös vámterületre bezúditott külföldi nyerstermények versenye folytán. Vagyis nemcsak elzárják a külföldi iparcikkek ármérséklő versenyét és a saját nyersterményeink kivitelét, hanem még beédesgetik a sokkal kedvezőbb termelési viszonyok között élő külföldi agrár államok nyers-

Bandinak nagyon izlett a papramorgó, kivált, hogy harapni való is volt hozzá. Sokat nevettek a Mukin, a Pistán, meg a Ferkón. Az állomásfőnök azonban egyszerre nagyon ravaszul kezdett mosolyogni; megtöltötte a poharakat ismét és jelentősegteljesen koccintott Bandival:

— No, Bandikám! ezt még a szép Balajthné egészségére kiigyuk ugy-e? Mert szüksége van rá! . . .

— Patvarba! — kiáltá Bandi, gyorsan felhőrpintve a pohár tartalmát — csak nem beteg Balajthné?

— De biz az komám! — Rosszul lett az este s azonnal kaptuk a táviratot s a Rudi doktor még az éjjel visszautazott Szatmárra hozzá, mert hisz tudod, hogy csak ő kell neki — doktorból! más nem! . . . De a névjegyedet csak beküldöd hozzá utadban ugy-e? Ráirhatod, hogy jó egészséget, gyógyulást kívánok! — he he he! . . . Hát mégy-e Szatmárra?

Kállay csettentett egyet a nyelvvel, egy pár pillanatig gondolkodott, aztán végigmérte a főnököt egyetlen pillantással s kitérőleg válaszolt:

— De most még egyet iszunk, még pedig — a szép doktorné egészségére!

És mosolygott mind a kettő; mindegyik a maga gondolatán. Kállay mindjárt átlátott a szítán: — Megállj! te kötni való szalmaözvegy, majd adok én neked! — tudom már, hogy miben töröd a fejedet, de megmutatom

terményeit a számunkra még meghagyott egyetlen fogyasztási piacra, a közös vámterületre.

És mindezekkel az előre látott nagy veszedelmekkel szemben miféle védekezési módot ajánl a jeles nemzetgazda, Láng Lajos? A helyett, hogy levonná a helyes konzekvenciát s azt mondaná, hogy mivel a tapasztalás beigazolta, miszerint az Ausztria és Magyarország között föltételezett gazdasági érdekközösség helyett tényleg az az érdek ellentét az uralkodó, melyet ő is konstataált, hát megszüntetjük az érdekközösséggel megokolt gazdasági közösséget: fölhívja a nemzeti közvéleményt, hogy támogassa a kormányt az ellentétes érdekek harcában, hogy majdan az újból megalkotandó vámtarifánál s megkötendő kereskedelmi szerződéseknél a mi érdekeink gyűrthessék le Ausztria érdekeit.

Én édes Istenem! hát hol élt Láng Lajos a legutóbbi évtizedekben, hogy még hatalmas magyar nemzeti közvéleményről ábrándozhatik, oly hatalmasról, a mely diadalmasan szállhasson szembe a dédelgetett osztrák érdekekkel? Hát annak a magyar közvéleménynek a csirájában való elfojtására már nem is kell szurony, megpuska, elég egypár milliócska judáspénz, egy sereg kitüntetés, meg szinekura s meghunyászkodik annyira, hogy leveri azt a pár ideális bolondot, aki még önzetlenül akarja szolgálni hazája érdekeit.

Be fog bizony következni az a sötét jövő, amit Láng Lajos megrajzolt, ha a vezérek élére nem állnak a nemzetnek s nem követelik a védelemnek egyetlen lehetséges eszközét: a teljes gazdasági függetlenséget, a mi még képes lenne ezt a mesterségesen elaltatott nemzetet fölrázni tehetetlen álmából.

— **Az előfizetési díjakkal** hátalékban levő t. előfizetőinket hátalékaik mielőbbi szives beküldésére kéri a kiadóhivatal.

neked, hogy milyen vér csörgedezik az én ereimben. Te is oda akarsz menni, a hova én; fel akarod használni az időt, hát majd adok én neked! Megelőzlek! — aztán a szemem közé nézett a főnöknek s határozott hangon felelt:

— Hát tudod-e, hova megyek? Nem Szatmárra, hanem a szép doktornéhoz, még pedig ebben az időben. Más jutott az eszembe most, egészen más, komám, nem megyek Szatmárra. Érted! Hanem ebben a pillanatban elhajtok innen hozzá. Jó, hogy megmondtad. Köszönet érte öregem. Majd csak délben megyek Balajthnéhez. Akkorára meggyógyul.

— No, hát sok szerencsét hozzá, Bandi, sok szerencsét. Én részemről néma leszek, miként a sir. Csak menj, menj. Bizonyára már a kertben fogod találni, munkaközben, mert hejh, jó gazd'asszony, munkás asszony és fene szép asszony . . . he . . . he . . .

Az idő éppen elérkezett, a vonatot el kellett indítani. Bucsut kellett tehát venni. A főnök magára szedte a legújabb bluzát, felvette a karszalagját, Kállay pedig a bricskájához sietett, miután az ablakból látta, hogy az még mindig ott van. Majd meglátjuk tehát, hogy miért mondott le Kállay Bandi olyan könnyen a találkáról.

Az állomásfőnök is kész volt a tervével, miután látta, hogy Kállay tényleg a város felé hajt, gyorsan megbizta a pénztárnokot a tenivalókkal délig, ő maga pedig szépen belehelyezkedett egy első-osztályú kupéba. Előbb

* **A polgármester szavai.** A Pécsi Napló mai számában régi szokásához híven ismét felcsap a polgármester leibzurnáljának. Azt mondja, hogy a Pécsi Figyelő pénteki számában tévesen értelmezte a polgármesternek a legutóbbi rendkívüli közgyűlésen mondott szavait. *Illetékes* helyről nyert kijelentés alapján azután rektifikálni akarja a téves értelmezést, de úgy jár, mint mindig, hogy *maga nem tudja megérteni, a mit rektifikálni akar.* Mi lapunk január 6-diki számában a 4-dik oldal első hasábjának 72-ik s következő sorokban ezeket irtuk: „*S mert mindenért őt okolják és bizalmatlansággal viseltetnek irányában, elfogadja ezt és levonván a következményeket, kérni fogja nyugdíjaztatását.*” Mondta pedig ezt a polgármester a *Cirják* Ignácnak adott válasz keretében és mondta akkor, mikor a közgyűlésen a kedélyek háborgása a rosszalást jelentette az ő számára. Vagyis nem a Littke József indítványára mondta — mint a P. N. írja — hanem mondta, mert kitört belőle a keserűség, az egész viharos közgyűlés hatása alatt, a közérzet megnyilatkozásakor. *Littke József később vonta vissza* rosszalási indítványát s ekkor sem azért, mert a polgármester igazságát belátta — mint a P. N. állítja, hanem mert *intésnek elegendőnek tartotta, a mi közgyűlésen eddig történt.* Hogy a P. N. a polgármestert védelmébe veszi, az ellen semmi szavunk. Elég baj az a polgármesternek, ha csak *ilyen* védelmezői akadnak. Hogy beszél személyeskedésről, méltatlan, sértő bántó támadásról, abból csak azt látjuk, hogy a P. N. nagyon békés természetű, ha nagy urakkal van dolga. — Ő legfeljebb a siklósi újságokkal szokott személyeskedni; a nagy nagy napilap a kis hetilapocskákkal. Hogy ő az igazi közvélemény helyeslését úgy azon a rendkívüli közgyűlésen, mint mostanában a legtöbb bizottsági ülés viharában miben látja megnyilatkozni, arra pedig kíváncsiak nem vagyunk. De azt az egyet felebaráti szeretettel ajánljuk neki, hogy ha talpnyalási viselkedésből bárkit is fel akar dicsérni, akkor ne kapaszkodjék olyanba, a mit *nem értett meg* (mert a ki téves értelmezést rektifikálni akar, annak érteni is kell tudni.)

Mert hogy milyen vastag tudatlanság nyilvánul a jelzett közleménynek abban a részében, a mely a polgármester érdembeli védelméül akar szolgálni, arra nézve szolgáljon felvilágosításul a következő pár sor:

azonban a távozó Kállay után mormolta a fogai között, átkozottul nevetve:

— Majd elviszem az üdvözlétedet neki. Balek! No téged, híres Kállay Bandi, ugyan becsaptalak. Pompás kis hecc lesz ez, nem mer majd a szemem elé kerülni.

A gyarmati állomásfőnök hiába nemes Jeney, híres familiából való, azért csak közönséges posztó ő mindig, rossz nem lehetett azzal semmire sem menni; még ott sem állotta ki a sarat becsülettel, a hová büntetésből helyezték. Mert hát az apja mellett nagyon hozzászózott az uras élethez; régi passzióiból még mindig megörzött egynehányat. De azért pajtásnak nagyon jó volt, ha éppen más nem akadt. Legalább Kállay Bandi így gondolkozott fölöle.

A Gyuri kocsis meg nem tűnődött azon, hogy ura lekészt; szó nélkül átszállt a bakról a hátulsó ülésbe, átadva a gyeplőt; csak most szólalt meg, hogy a szatmári utra tértek:

— Szinte gondoltam, hogy le tetszik késni, mert olyan nagyon sietünk. Szatmárra megyünk?

— Szatmárra, Gyuri, Szatmárra. Furcsának találok, ugye. Elmegyünk Gyurikám, öregem, vasutat fogadni.

Ez a dolognak az egész bibéje. Erre gondolt Kállay. És ezzel egy régi szégyenét is le akarta egyszersmind róni.

Hiszen ismeretes dolog a vicinális vasutaknak a lassúsága. A gyarmati vonal meg

alispán elnöklete alatt. Az ülésen jelen voltak: *Kosztits* Kamill főjegyző, *Salamon* József kir. tanfelügyelő, *Hinka* László, *Stajevits* János, *Nagy* Jenő tiszti főügyész, *Jeszenszky* Lajos árvaszéki elnök, *Dragonescu* Döme kir. pénzügyigazgató, *Kovácsfi* Kálmán kir. főmérnök, *Simonffay* János, *Driesz* Lajos, *Német* Lipót, *Mende* Lajos dr. tiszti főorvos, *Halvax* József bizottsági tagok és a referens aljegyzők. Az ülés tudomásul vette a tiszti főügyész, az árvaszéki elnök, a királyi ügyészség, a királyi főmérnök és a királyi tanfelügyelő jelentéseit s a napirend egyéb ügyeit is gyorsan letárgyalván, féltizenegy órára végetért.

— (**Államsegély.**) A megye közigazgatási bizottsága mult havi üléséből felterjesztést intézett a földmívelésügyi miniszterhez, hogy a munkás-segélyalapok létesítéséhez államsegélyt kérjen. A földmívelési miniszter a kérelemnek helyt is adott s *tizezer korona államsegélyt* utalványozott a munkás-segélyalap javára. A közigazgatási bizottság mai ülésében köszönettel vette tudomásul az utalványozott államsegélyt.

— (**Ipartestületi tisztujítás.**) A villányi ipartestület e hó 7-én, délután, az iparostanonc-iskola rajztermében tartotta meg a tisztujítást, melyen a tisztikar a következőképp alakult meg: Elnök lett *Steibler* András községi bíró, kit már hatodszor tiszteltek meg az elnöki állással; alelnök *Nagl* Ádám, pénztáros *Ringlaub* György.

— (**A „Pécsi Kath. Kör“**) folyó hó 21-én tartja rendes közgyűlését, melynek tárgysorozata a következő: 1. Elnöki megnyitó. 2. A mult közgyűlés jegyzőkönyvének felolvasása és hitelesítése. 3. Alelnöki jelentés. 4. A pénztáros jelentése. 5. A számvizsgáló-bizottság jelentése. 6. A könyvtáros jelentése. 7. Indítványok, melyek legalább 8 nappal a közgyűlés megtartása előtt írásban az igazgatóválasztmányhoz beküldettek. 8. Tisztujítás.

— (**A sásdi távirtda.**) Sásdon távirtdát szándékozáva a kereskedelmi miniszter létesíteni, megkérdezték a községet, hogy a fenntartáshoz évi 196 frttal hajlandó-e hozzájárulni? Sásd azonban erre azt felelte, hogy nem. A megye közigazgatási bizottsága mindazonáltal mult havi üléséből pártolólág terjesztette fel az ügyet a kereskedelmi miniszterhez, aki most leirt a bizottsághoz, hogy a távirtdát létesíteni fogja, de nem a folyó évben, hanem a jövő esztendőben.

— (**Hol az eddigi gyakorlat?**) A kékesdi iskola javítási ügye az alapítványi uradalom febbezése folytán felkerült a miniszterhez. Ott azután elrendelték, hogy kipuhatolandó az eddigi gyakorlat, vagyis, hogy eddig kik javították az iskolát, a község-e, vagy az uradalom? Kitünt pedig most, hogy *harminc év óta semmi javítást nem tettek az iskolán; vagyis az »eddigi gyakorlat«* meg nem állapítható, mert nincs sehol. S most enélkül kell majd határozni a miniszter urnak.

— (**A megye közegészsége.**) *Mende* Lajos dr. tiszti főorvos a megyei közigazgatási bizottság mai ülésén előadta, hogy a megye mult havi közegészségi állapotairól jót nem mondhat. — A járványos betegségek, különösen a vörheny és a difteritisz uralkodtak igen sok helyen s bár a járványok terjedése ellen minden óvintézkedés megtéetett, azok csak nem szüntek meg még most sem.

— (**A mulató Siklós.**) Siklóson is jól kezdődik a farsang. Szombaton este a Vöröskereszt-egylet rendezett bálát, melyen *Rác* Guszti pécsi zenekara muzsikált; tegnap pedig a »Pelikán«-ban volt a siklósi hölgyek táncestélye. Mindkét bál igen jól sikerült s Karnevál herceg megérkezését pompás jókedvvel ünnepelték meg a derék siklósiak.

— (**A pécsi korcsolyázó egylet**) f. hó 7 ikére hirdetett közgyűlését nem tartotta meg, mivel arra a tagok az alapszabályokban előirt számban nem jelentek meg és így az alapszabályok 12. §-a értelmében a közgyűlés f. évi január 14-én délelőtt 11 órakor a pécsi Nemzeti Kaszinó egyesület nagytérképében a jelenlevők számára való tekintet nélkül fog megtartatni, a melyre az egylet tagjai újból meghivatnak.

— (**Albizottságok választása.**) A mai megyei közigazgatási bizottsági ülésen egész csomó albizottságot választottak.

A **börtönvizsgáló** bizottságba a főispán kinevezte *Hinka* Lászlót, *Kovácsfi* Kálmánt, *Nagy* Jenőt és *Simonffay* Jánost.

A **járásbirósági fogházakat** vizsgáló bizottságba kiküldettek: *Dárdára* *Német* Lipót; *Mohácsra* *Stajevits* János; *Siklóra* *Ország* Lajos; *Szentlőrinc*re *Benkő* Gyula; *Sásdra* *Halvax* József és *Pécsvaradra* *Driesz* Lajos.

Az **erdőrendészeti** bizottságba titkos szavazás útján megválasztottak: elnöknek *Hinka* László 12 szavazattal; alelnöknek *Simonffay* János 12 szavazattal és tagul *Ország* Lajos 13 szavazattal.

Az **erdei kihágási** bizottságba megválasztottak rendes tagokul *Benkő* Gyula, *Jagits* József, *Jeszenszky* Ferenc és *Stajevits* János; póttagokul *Driesz* Lajos, *Hinka* László, *Simonffay* János és *Német* Lipót. A megválasztottak a távollevő *Jagits*, *Benkő* és *Jeszenszky* kivételével — az esküt nyomban le is tették.

A **közegészségügyi** bizottságba *Csonka* Lajos, *szentlőrinci* gyógyszerész választott be.

A **fegyelmi választmányba** rendes tagokul beválasztottak *Német* Lipót, *Hinka* László, *Dragonescu* Döme és *Kovácsfi* Kálmán; póttagokul *Simonffay* János és *Salamon* József.

A **gyámügyi felelősségi** küldöttségbe a főispán kinevezte rendes tagokul *Halvax* Józsefet és *Jagits* Józsefet, póttagul *Hinka* Lászlót. Az ülés pedig beválasztotta rendes tagokul *Német* Lipótot és *Simonffay* Jánost; póttagul *Driesz* Lajost.

A **pótadó felszólamlási** bizottságba beválasztottak *Dragonescu* Dömjén, *Hinka* László, *Simonffay* János és *Ország* Lajos.

Az **ipartanácsba** titkos szavazással beválasztottak *Feuerstein* János, *mágocsi* és *Auber* István, *mohácsi* lakosok; póttagokul *Novák* Sándor, *siklósi* és *Rauschenberger* Antal, *mágocsi* lakosok, mind 13 szavazattal.

A **másodfoku munkásbiróság** tagjai lettek *Hinka* László, *Jagits* József, *Simonffay* János és *Ország* Lajos, rendes tagok; *Benkő* Gyula, *Jeszenszky* Ferenc és *Stajevits* János póttagok.

Végül az **italmérési illetékek** ügyében felszólamló bizottság elnökévé *Stajevits* János, helyettesévé *Benkő* Gyula választottak meg.

— (**A zenészmisék.**) A »Pécsi Közlöny« maga, mint ezt megelégedéssel tapasztaljuk, most már számot vetve a bevégzett ténynyel, nem harcol a zenészmisék felélesztése ellen, mely harc addig se tett, amíg folytatta, a szent ügynek szolgálatot s neki magának nem szerzett elismerést; mert hiszen csak arról volt mindig szó, hogy a templomi zenéhez szokott közönségünk nyerje megint vissza ajtatatos buzgalmának azt a főlemelő módját, mely a templomba vonzza s erre a domban meghonosított egyhangú vokál éneket, legtöbb-

nyire még ezt is halvány kivitelben, megfelelőnek sehol se találta. Utóbbi számai egyikében azonban a »Dunántúli Hírlap«-ból, mely a győri egyházmegye hivatalos közlönye, vett át egy cikket, mely valami idevaló tudósítónak a tényeket elferdítő, való dolgokat elhallgató, az újra behozott s közönségünk legjava által tömegesen látogatott zenészmiséket kicsinylő, sőt a kifigurázásig elkalandozó takolmányát hozta s maga részéről a »Pécsi Közlöny« ekképpen szegődik társul az átvett közleményhez: »Nagyon szeretnők, ha a gregorián ellenes instrumentalisták megolvassák ezt a kis hirt; így kommentár nélkül is sokat tanulhatnak belőle«. Nos, ha sokat nem is, hanem azt megtanultuk kollegánk magatartásából, hogy ügyet se vet a zenészmisék intézőinek éppen lapunkban közölt ama korrekt lojális elvére, hogy a dombeli vokál-énekekkel minden rivalizálást, vagy éppen azzal szemben való ellenséges magatartást kizártnak tekint. Azt is megtanultuk, hogy kollegánk kötelességet mulasztott akkor, mikor a győri lapot nem korrigálta s maga nem nyilatkozott a fitymáló tónus ellen, mely még odáig is megfedkezett a legszentebbnek, t. i. a szentmisének tartozó tekintetekről, hogy ilyen kegyeletlenséget is merészelt írni: *A szentmisét ilyenkor egy cisztercita tanár mondja*. Minthogy pedig nemcsak laptársunk és annak főközönsége a papság; hanem minden katolikus tudja, hogy a pápa miséje, a püspök miséje, a misszionárius miséje, a káplán miséje egyenlően szentséges jellegű a cisztercita tanár miséjével: biztosítjuk kollegánkat, hogy kivétel nélkül minden ember, tehát a nem katolikus is, aki kollegánk elkövetett hibájáról tudomást nyer, épülni e magatartásán éppen nem fog.

— (**Jobb félni, mint megijedni.**)

A mai megyei közigazgatási ülésen *Német* Lipót bizottsági tag előterjesztett az iránt, hogy a kik a baranyavári járásból Szlavóniába utaznak, tapasztalhatták, hogy *Bellye* tájékán a vonatok lassabban mennek s áthaladnak két olyan fahidon, melyek recsegnek a vonat alatt. Az eszéki hid tiz éve már, hogy beomlott a vonat alatt s bizony sok utas erre gondol, mikor az ijesztő recsegést hallja. Lehet, hogy ez a félelem indokolatlan; de jobb félni, mint megijedni. Ezért kéri, hogy a bizottság irjon át a szegedi üzletvezetőséghez, hogy a hidakat vizsgálja meg s a vizsgálat eredményéről tegyen jelentést a bizottságnak, hogy a *szakszerű vélemény alapján a kedélyek nyugodtak lehessenek*. *Kovácsfi* Kálmán főmérnök belátja a véleményadás szükségességét. Egyelőre megnyugtatót jelentheti, hogy az a két hid nem folyóvizre, hanem mocsaras álló hidra van fektetve s a mint a vashidak mind reformáltak az államvasut vonalain, a fahidaknak vashidakkal való kicserélése most van folyamatban s bizonyára a jelzett két hidra is rákerül a sor. Az ülés a felszólalások alapján elhatározta, hogy megkeresi a szegedi üzletvezetőséget, kérvén a két hid szakszerű megvizsgálását.

— (**Halálozás.**) Özv. *Kovács* Kozmáné szül. *Kovács* Anna, életének 74-ik évében, az éjjel meghalt. Temetése holnap (szerdán) délután félnégy órakor lesz a felsőhavi-utca 3-ik számú házból a budaikülvárosi temetőben. Az engesztelő mise csütörtökön fél

nyolc óraker lesz lelkiüdvéért az Ágostontéri templomban.

— (**Behatóbb észlelés.**) A belügy-miniszter tud udvarias is lenni, ha akar. Bebizonyította ezt a megyei közigazgatási bizottság mai ülésén felolvasott ama leiratával, mely egy rég huzódó, vasuti tüztávlaton belül történt építkezés ügyében kelt. *Schmidt* Frigyes, szentlőrinci lakos, *Polgár* Jenő, volt szentlőrinci főszolgabíró engedélye alapján fogantatotta ezt az építkezést. Természetesen, ezt megengedni a főbírónak nem volt joga, sem illetékessége, mert ez a közigazgatási bizottság hatáskörébe tartozik. Az építkezés ügye azután egész a miniszteriumig jutott s ott most szigorú feltételekhez kötve jóváhagyták ugyan, de a miniszter mégis utasítja a közigazgatási bizottságot, hogy figyelmeztesse a főbírákat, hogy e tekintetben a fennálló szabályokat »behatóbb észlelés« tárgyává tegyék. Lám-lám; a klasszikus Rómában ezt nem fejezték ki ily udvariasan. Mert ott ilyenkor ez a nótá-járta: »ne sutor ultra crepidam,« — csizmadia, maradj a kaptafádnál!

— (**Pécsi cigányprimás Párisban.**) A mi *Rác* Gusztinkat ismét elveszítjük, a párisi világkiállítás tartamára a Páris melletti Saint Cloud kirándulólhelyre szerződött. A múlt év nyarat Norderneyben, az északi tenger partján lévő tengeri fürdőben töltötte, dicsőséget szerezve a magyar zenének, sőt egy ízben a szász király is kitüntette *Rác* Gusztinkat. A párisi szerződést ma írta alá. Április 15-én, a világkiállítás megkezdésekor

már megkezdte a Saint Cloudban rendezendő koncertjeit. A párisi kiállítás befejezte után azonban *Rác* Gusztin ismét visszatér Pécsre, mert hiába, csak a mi világlátott cigányprimásunk mégis itthon Pécsen érzi magát legjobban.

— (**Közütaink állapota.**) A megye közigazgatási-bizottságának mai ülésén *Kovácsfi* Kálmán, államépítészeti felügyelő bejelentette, hogy a múlt hóban, a nagy hófúvások folytán a pécsváradi járásban a közutak tisztántartására külön munkaerőt kellett kirendelni. Egyebekben a közutak jó karban vannak és nem merült fel más külön kiadás.

— (**Cselédek paradicsoma.**) Bizvást számot tarthat erre az elnevezésre Uj-Dél-Wales, ez az ausztráliai ország, a melynek törvényhozó testülete olyan törvényjavaslattal foglalkozik mostanában, a mely a háziasszonyoknak bizony csöppet sem lehet inyére. A törvényjavaslat az előkészítő bizottságban máris jelentékeny szótöbbséggel ment keresztül. Meg vagyon írva e javaslatban, hogy a nőcselédek nyolc óránál többet nem kötelesek napjában dolgozni és hogy 14 évesnél fiatalabb leányok nem fogadhatók szolgálatba. Különös alkalmakkor, mint pl. nagyobb társaság fogadásakor joga van a ház urnőjének 12 órai munkát követelni cselédjétől, de ilyen esetnek negyedévenként csak háromszor szabad előfordulnia s nem szabad közvetlenül egymásután kétszer ismétlődnie. A cselédek persze nagy örömmel üdvözlik az új törvényjavaslatot, a melynek egy kellemetlen pontja is van rájuk

nézve. A kötelességmulasztó cselédek, mint a törvény áthágói fognak büntettetni.

— (**Orvos és patikusné harca.**) Ismeretes az a feljelentés, melyet *Balogh* Gyuláné, a szabolcsbányatelepi gyógyszerész neje tett dr. *Kaufmann* Ernő szabolcsbányai orvos, megyei tb. járásorvos ellen. A feljelentés ügyében *Mende* Lajos dr. tiszti főorvos bizatott meg a vizsgálattal s ma tette meg előterjesztését a közigazgatási bizottsághoz. Az előterjesztés szerint a feljelentésben foglalt vádak mind vétségek és kihágások, melyek vizsgálata a büntető bíróság elé tartozik. A bizottság tehát a feljelentést a bírósághoz áttenni határozta s annak ítélete után fog — ha szükség lesz rá — a fegyelmi ügyben határozni.

— (**Elveszett postatakarék-pénztári könyvecske.**) Ma délelőtt egy fiúcskát küldtek hozzátartozói a postára, hogy a postatakarék-pénztári könyvecske befizessen. Be is fizetett a postán annak rendje és módja szerint, de a postatakarék-pénztári könyvecskét hazamenet, valószínűleg a Mária-utcában elvesztette. A postatakarék-pénztári könyvecske *Viola* Lujza névre volt 32 koronáról kiállítva. A becsületes megtaláló kéri a rendőrségnek átadni a postatakarék-pénztári könyvecskét, mely azután jogos tulajdonosának vissza fog adni.

— (**Végrehajthatatlan rendelet.**) *Jeszenszky* Lajos, árvaszéki elnök, a megyei közigazgatási bizottság mai ülésén előterjesztette, hogy a belügyminiszter egy rendeletet adott ki, melynek értelmében a járási főszolgabírák negyedévenként jelentést tartoznak tenni arról, hogy járásaikban az árvák

zsandárokkal hajnal felé újból találkozhat és akkor vége mindennek; hanem holnap karácsony napja lévén, este korán sötét van, négy órától az általuk hiven leirt ut irányban éjfélig otthon lehet.

Ez az argumentum győzött, még egy kissé áldomásoztak, azután a szomszéd jó reggelt kívánt és eltávozott.

Alig ment kis távolra, lélek szakadva fut vissza e szavakkal: rögtön előjtani a mécesest, a tanyák közt lódobogást és kard csörgetést hallottam, aligha nincsenek nyomon a zsandárok. Azzal távozott haza.

Ez jó fogás volt kieszelve a szomszédától, mert Pista gondolkozóba esett, hátha mégis az ő nyomát keresik a zsandárok és távoztával csakugyan veszély érheti? Ki jelentette tehát a házi gazdának, hogy elfogadja tanácsát és marad. Másnap este felé majd elindul utjára.

Nagy örömmel vette ezt a tanyás gazda. És rögtön intézkedett akként, hogy a hátulsó kamra melletti fülkében alvó Bertók asszony, — kivel pap áldása nélkül élte világát — rögtön felkötötte azzal a parancsával, hogy ágyát, melyben alud, a lehetőleg tegye tisztába, mert vendég fog belé teküdni.

Ez a kis fülke pedig arra való volt, hogy nem szerette *Adrás* gazda, ha mikor ő cimboráival tanácskozik, annak egy vászoncseléd tanuja legyen. S ezen felül rejték hely is volt, mert a nagykamrából nyílt az ajtó az ablak nélküli fülkébe és elég volt hamarjába az alacsony ajtó elébe, veszély esetén egy pár tele zsákot tölteni, hogy az ajtó szemmel látható ne legyen.

András gazda vendégével, miután a mécesest a szom-

neki vágatott a tanyáknak, még pedig úgy, hogy egyik tanyától a másikig száguldott.

Az üldözők pedig káromkodtak, kiabáltak, lövöldöztek az üldözött után. Ezzel felakarták verni a tanyai népet álmukból, hogy segedelmeikre legyen az üldözésben. De a szellő a mint hallotta a puska durrogásokat s az első golyó süvítését füle mellett, talán azt hitte, hogy ismét átokba megy, úgy elvitte gazdáját a zsandárok látóhatára elöl, hogy egy jó órai hajsza után, sem hirük sem hamvuk nem hallatszott. Tudja Isten mely irányban bolyongtak ők a boldogtalanok.

Hősünk a szorongatott helyzetében, midőn már semmi neszét nem hallotta üldözőinek, egy nagyobb birtoku tanya szalmás kazlai közé huzódott lovával hogy tájékozva magát, hová kergették és merre tartson, hogy célját elérje.

E közben tajtékzó szellő lovát meg is csatalkolta kissé, mert biz a derék állat nagy próbát állt ki.

Hogy hová, mely irányban kergették a zsandárok, egyáltalán nem birta magát tájékozni. Azt sem tudta keletnek, vagy északnak tartson-e most?

E kétséges helyzetében pillantott meg egy néha-néha felcsillamló gyertyevilágót egy tanyai ablakból.

Azt tudta, a ki tanyán lakik, az magyar földmives. Ezekről pedig nem igen tartott. Felült tehát lovára s a pislogó világ felé száguldott.

A tanya sokkal közelebb volt, mint hitte. Egy negyed óra alatt elérte a házat. Ott leszállt lováról és bekopogtatott.

és gondnokoltak gyámügyeinek ellenőrzését teljesítették-e? A rendelet a járási főszolgabíróknak kiadatván, a mohácsi főszolgabíró azt véleményezi, hogy a rendelet *végrehajthatatlan*, mert sok terhet ró a főszolgabírákra, kiknek ha sok községük van, negyedévenként akár 50—60 napot is el kell tölteniök az ellenőrzés teljesítésével. Kéri tehát a főbíró, hogy a megye közigazgatási bizottsága írjon fel a miniszterhez a rendelet visszavonása iránt. Az árvászeki elnök azonban szükségesnek tartja a rendelet betartását, ha sok dolgot is ad s ezért a kérelmet félretétetni kívánta. Német Lipót bizottsági tag elismeri a rendelet helyes intencióit, de elégségesnek tartja a félévenkénti vizsgálatot is. Simonffy János is ezt tartja helyesnek és elégségesnek is s ezért ajánlja ily értelemben felirat intézését. A közigazgatási bizottság tehát fel fog irni a miniszterhez, hogy az *árvaügyek ellenőrzését félévenként* és ne negyedévenként kívánja a járási főszolgabírától.

— **(Boszankodik a posta.)** Az új esztendő meghozta az új levélbélyegeket is, az egy filléres postabélyegek is életbe léptek a posta nagy boszuságára. Ugylátszik sokaknak nagyon megtetszett a különben meglehetősen módon elpaccolt új egyfilléres bélyeg s a levelekre most már nem is ragasztanak más bélyeget, mint csupa egyfillérest. A postának ezáltal tiszteres munkát adnak, mert ha valaki öt krajcáros bélyeg helyett tíz darab egy fillérest ragaszt a levélborítékra, akkor azt a szegény postásnak épen tízszer kell lebélyegezni.

Csupa kedvtelésből azt a sportot üzik, hogy a leveleket a levél négy szögletében körül ragasztják egy filléres jegyekkel és így még több munkát adnak a postásoknak. Kaffka Károly posta és távirtda főnöknek keservesen elpanaszolták bajukat a szegény postások, mert hát a tiszteres munkát mégsem győzik, Kaffka tehát segíteni akarván a bajon, személyesen ment el a nagyobb tőzsdékre, a hol az egy filléres bélyegeket forgalomba bocsájtották és szépen visszavitte az egyfilléres bélyegeket, csak annyit hagyván a közönség rendelkezésére, a mennyi föltétlenül szükséges.

— **(Adó-ügyek.)** Dragonescu Dömjén kir. pénzügyigazgató a megye közigazgatási bizottságának mai ülésén előterjesztette, hogy a múlt hóban egyenes adókban a megye területén befolyt 157.067 forint 68 $\frac{1}{2}$ krajcár, ami 4523 forinttal kevesebb az 1898. decemberben befolyt adónál, mert akkor 161.591 frt 65 $\frac{1}{2}$ krajcár folyt be. Hadmentességi adóban a múlt év decemberében 649 frttal szintén kevesebb folyt be, mint 1898. decemberében. A múlt egész évben 1,642,118 frt 15 krajcár adó folyt be; míg 1898-ban 1.646,240 forint. Tehát ez is kevesebb 4127 frttal az 1898-iki adóösszegegnél. Hadmentességi adóban 1899-ben 3012 frttal szintén kevesebb folyt be, mint az 1898-ik évben.

— **(Társas-vacsora.)** Aki városunk ügyeit csak valamennyire is ismeri, az természetesnek találja azt az általános örömet és lelkesedést, melylyel Hanny Gábor kanonoknak minap történt kitüntetését mindenki fo-

gadta. A »Pécsi Kath. kör,« melynek alelnöke a kitüntetett, ezen örömeinek akar kifejezést adni, midőn e hó 16-án (kedden) esti 8 órakor társas-vacsorát rendez. A részvétel díja (a zenét is beleszámítva) személyenként 4 korona. Jelentkezni lehet (hétfő délig) a kör vendéglősnél is.

— **(Mit eszik Európa?)** Ez van megírva abban az érdekes könyvben, amely nemrégiben jelent meg a német könyvpiacra. Ime néhány adat belőle. A buza a következő: Az utolsó öt évben minden spanyol évenként 57 kilót fogyasztott ebből a gabona-neműből; a francia 51 kilót, a belga 35 kilót, az angol 31 kilót, az olasz 29 kilót, Ausztria-Magyarország lakosa 19 kilót, a német 16 kilót. Legkevesebb búzát Norvégiában fogyasztanak: ott minden lakosra évenként 1,6 kiló esik. Rozsból Dániában fogyasztanak legtöbbet, ahol minden lakosra évenként 40 kiló esik, Németországban 28 kiló, Oroszországban 26 kiló, Spanyolországban évenként mindössze 10 kilót fogyasztanak el. A kukorica-fogyasztásban első Portugália, aztán jön Olaszország, harmadik helyen pedig Ausztria-Magyarország. Husból legtöbbet Angliában fogyaszt. Franciaországban minden lakos évenként 7 kiló marhahúst, 4 kiló borjuhúst, 4 kiló birkahúst és 10 kiló disznóhúst eszik meg. A párisi ember 75 kiló húst eszik meg évenként. A só fogyasztása következőképpen oszlik meg: Angliában minden lakos 36 kilót használ el, Franciaországban 21 kilót, Németországban 17 kilót, Spanyolországban 15 kilót, Ausztria-Magyarorszá-

Két férfi fogadta az érkezőt. Az egyik a tanya tulajdonosa. A másik, a szomszéd tanyás gazda.

Nagy meglepetés várt itt az érkezettre. Rögtön felismerte a tanya tulajdonosa Bertók Sári, Andris uram volt kapitányát.

A szives látásnak sem vége, sem hossza nem volt. A lovat az istállóba szénás-zabos jászolhoz kötötték. A vendéget pedig barátságos asztalhoz ültették.

És bizony mindketten jól érezték magukat a meleg hajlékban, — a szellő, gazdától — a kiállottak után.

Természetesen Pistának el kellett töviről hegyére beszélni honnát jön, hová igyekszik. És hogy jutott ide. No meg azt is, hol rejtőzött eddig a fegyverletétel óta.

Mert tudnunk kell, hogy Bertók Sári, Andris uram, a szegedi börtönből Rózsa Sándor csapatához került. De ott is azok közé a vérengzők közé tartozott, kik mint javithatatlanok, a rablás és gyilkolásban vitézkedtek, a maguk zsebére és a kiket Kiss Ernő azután el is kergetett táborából. Csak a szemén szedetebbek maradtak meg, a kikért Rózsa Sándor jót állt továbbra is harcolók kötelékében.

Itt ismerte meg Pistát Bertók Sári Andris — mint az újból alakult lovas szabadcsapat parancsnokát. Tehát innen a bizalmas megszólítás és még bizalmasabb vendégszeretet.

A mi lovasunk pedig elfogadta a szives látást, mert neki és lovának is szüksége volt egy órai pihenésre, de főleg arra, hogy tájékozott legyen, hol és mily távolságra esett ő céljától?

Ezt ki is nyilatkoztatta, hogy pihenés után folytatni akarja utját Orosháza felé.

Nagyot nézett erre a két tanyás, mintha azt mondanák, de már abból nem lesz semmi.

Ekkor éppen kettőt ütött a fali kakukkos óra s megmagyarázták neki, hogy az orosházi határig jó vágatást, déli harangszóig be érhet, de előbb semmi esetre sem.

Erre pedig a mi Pistánk nézett nagyot s hihetlenség tetszett neki, hogy őt nem előre, hanem hátrafelé hajszolták volna a zsandárok s határozottan kinyilatkoztatta, hogy utját folytatni akarja.

A két parasztnak nem is annyira a barátság fekdűt a szívére és nem is azért tartóztatták vendégjüket oly melegen, mintha egy menekültnek szivességet akartak volna szerezni; hanem a nemes szívé szellőre fájt a foguk, hogy majd az éj folyama alatt valamelyes szegény legény nyergelte meg s majd csak ezután a szomszéd uram lenne annak megmondhatója, hogy kinek az istállójában nyert a csikó.

Ez még akkor így volt szokásban, hogy a jó lovat megkeresték Alföldön.

Ilyesmin törték ő kelmék a fejüket. Egy jel elég volt arra akkor, midőn a szomszéd tanyás uram bekötötte az istállóba a szellőt és a szobába vissza jövet csattantott egyet a nyelvével. A mit a tanyás gazda mégis elértett.

Ez a turpis szándék ösztönözte őket Pista megfélemlítésére.

Elmondták neki, hogy jó lesz az éjszaka itt maradni, mert nem lehetetlen, hogy a most felbőszített

négyszer órán és a művelődés történelmét szintén heti négy órán. *Friedl* Károly dr. előadja a pandektákat heti nyolc órán, magánjogi gyakorlatot a római jogból heti egy órán és előadja a római örökösödési jogot heti két órán. *Mihálffy* Ernő dr. előadja a pénzügytant heti öt órán; az államszámvitelt heti két órán és a közgazdasági politikát heti három órán. *Scharek* Bódog dr. előadja a községi közigazgatást heti két órán; a statisztikát heti öt órán; a statisztika elméletét heti két órán és a fogyasztási statisztikát heti egy órán. *Angyal* Pál dr. előadja a személyi bünpalástól és büntető eljárást heti két órán; szemelvényeket az új büntető eljárásból heti egy órán és a büntető jogot heti öt órán. *Bors* Emil dr. előadja a magyar államjogot heti hat órán és a magyar államjogot a bölcséleti jog világában heti három órán. Végül *Jellachich* István dr. előadja a közegészségtant heti két órán.

(Iskolai állapotok. *Salamon* József kir. tanfelügyelő a megyei közigazgatási bizottság mai ülésén bejelentette, hogy a múlt hóban tanítóhiány miatt tizenhét iskolában nem volt előadás; járványos betegségek miatt pedig tizenöt iskola volt bezárva. A múlt hónapban hat iskolát nyitottak meg a járványos betegségek megszűnte folytán és nyolcat zártak be a járványos betegségek fellépte miatt.)

TÁVIRATOK.

— **Változás a Pester Lloyd-nál.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A „Die Fackel“ című bécsi hetilap, mely a külügyminiszteriummal szoros összeköttetésben van, írja, hogy a „Pester Lloyd“-nál szerkesztő-változás lesz. *Falk* Miksa valóságos belső titkos tanácsos lesz s utódja a szerkesztésben *Dóci* Lajos lesz.

— **Jenő főherceg betegsége.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bécsben *Jenő* főherceg betegségéről a következő orvosi jelentést adták ki: A főherceg néhány nap óta hidegleléses influenzában fekszik. A szétterjedt bronchitisz mellett tenyérnagyságu sűrűsödési góc fejlődött a jobb oldalon. Hőmérséklete az utolsó két napon nem volt nagyobb 38.5 foknál; érverése 72; lélegzése 36. A jobb oldalon levő góc felderült. A lapockaszöglettől lefelé jobb irányban mérsékelt konzonancia észlelhető.

— **Ki nyert?** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az osztálysorsjáték mai húzásán tízezer koronát nyert a 34845 számú sorsjegy.

— **A transzváli háború.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ladysmith elesteről eddig semmi hír sem érkezett, pedig mindenütt lázasan várják. Londonban nem biznak a város erejében.

Washingtonban a szenátusban *Pettigrew* határozati javaslatot nyújtott be, mely felhatalmazza a kormányt, hogy az Anglia és a két délafrikai köztársaság között folyó háborúban ajánlja a békét.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Köhögőknek

legajánlatosabb a

Kayser-féle mell-cukorka.

2480 közjegyzőileg hitelesített bizonyítvány a legnagyobb mértékben igazolja, hogy köhögésnél, rekedtségnél, meghülésnél és elnyálkásodásnál utolerhetlen szer.

1 csomag ára 20 kr.

Biztos siker
étvágytalanság, gyomorfájás és gyomorrontás esetén a Kayser-féle bors-caramell.

Eredeti csomagokban 20 kr-ával
Benczenleitner Sándor
czukrász-üzletében Pécsen.

Jókai Mór összes műveinek nemzeti kiadása 100 kötetben teljesen elkészült

Jókai Mór összes műveinek

Megrendelhető
a legelőnyösebb
részletfizetések
mellett.

Nemzeti kiadása

100 kötet
diszkötésben,
2000 iven, finompapíron
nyolczadrét alakban.
250 forint.

Az irodalom minden barátja, a nagy költő génuszának minden tisztelője siessen megszerezni e nemzeti kincsét, hogy az minden magyar ház könyvespolozát ékesen díszítse, ereklje gyanánt szálljon nemzedékről nemzedékre.

A megszerzési módokat páratlanul előnyösek és lehetővé teszik, hogy mindenki minden anyagi megerőltetés nélkül egy örökbecsű könyvtár birtokába juthasson,

A ki havonként 2 frtot azaz naponként alig 7 krt szán e fekkölt ozélra, az megszerezheti magának ezt a könyvtárt, mely páratlan az egész világlírodalomban.

A ki tehát még nincs birtokában ennek az irodalmi ereklyének, az töltsse ki a mellékelt megrendelőlapot, vágja ki és egy levelezőlapra ragasztva küldje be hozzáunk.

RÉVAI TESTVÉREK
Irodalmi Intézet Részvénytársaság
Budapest, Üllői-ut 18.

Irodalombarátok a kik előfizetőket gyűjteni készek, nagy jutalomban részesülnek fáradságukért

Révai Testvérek Irod. Int. Ért. társaság központosított kiadója, Budapest.

JÓKAI MÓR ÖSSZES MŰVEINEK NEMZETI KIADÁSÁT

100 kötetben, 2000 iven, vázban diszkötésben 250 frtot.

100 kötetben, 2000 iven, vázban diszkötésben 250 frtot.

Minden 10 részletfizetés után egy további sorozat megrendelhető. A részletfizetések be nem tartása esetén azonnal megrendelhető a teljes művelet postai megbízás útján, a postaköltségek behajtása mellett, behajtani. A postai megbízás be nem tartása esetén a részletfizetési közzegsége megrendelhető és a teljes művelet megrendelhető vált.

Kelt: _____ Aláírás és pontos cím.